

„Инженерчето“ отъ София... Хранѣхъ се въ единствената гостилничка, заедно съ интелигенцията — мировия съдия, вдовецъ, побърканъ на болести човѣкъ, околийския началникъ — селянинъ отъ околнитѣ села, съ лѣснати чизми и пръчица въ ржка, директора на банката, старъ ергень, и моя кондукторъ... По-късно, когато съмъ си спомнялъ за тамъ — не ми се виждаше лошо, напротивъ... Всички бѣха внимателни, уважаваха ме... Имахъ, даже и други успѣхи...

Той спрѣ за минута, и съ гримаса, продължи:

— Съседката ми, жена на богатъ търговецъ на дървенъ материалъ, който често пжтуваше, почна да ме задѣва още отъ втория день... Съвсемъ направо!.. Младъ бѣхъ, досадно бѣше всичко наоколо... и тая мѣстна Месалина, млада, негрозна и нахална, защото бѣше богата, ме приемаше нощемъ въ спалнята — съпружеската спалня — дето въ креватче до леглото, спѣше две годишното ѝ момченце... Т-фу-у! И сега ми става гнусно!..

Той плю настрана, и отново подье:

— Само въ недѣля градчето оживѣ-